

1 *Pas op!*

‘Wow, mooi schilderij ma,’ zegt Timmie.
Timmies moeder legt haar kwast neer.
‘Dank je.
Het lijkt wel een beetje, geloof ik.’
Vader komt erbij.
Op zijn hoofd zit een nijlpaard.
Geen echt, maar een theemuts-nijlpaard.
‘Een beetje?
Als twee druppels water lijkt het.
Als twee korrels zand.
Als twee sneeuwvlokken.
Als...’
‘Sst,’ fluistert moeder.
‘Het is een verrassing.’
‘Stil, daar komt hij,’ zegt Timmie.
Er klinken voetstappen op de trap.
De deur zwaait open.
Dolfje komt de kamer binnen.
Vlug gooit moeder een doek over het schilderij.
‘Hé, ma, wat schilder je?’
‘Ach,’ zegt moeder.
‘Ik, eh...’
Drrrrring!
De voordeur.
‘Ik doe open,’ roept Dolfje.
Hij rent naar de deur.

Daar staat een meisje met lang, zwart haar.

‘Hé, Noura.’

‘Hoi Dolfje.

Ben je klaar?’

Dolfje knikt.

‘Ja, Noura.

We kunnen meteen gaan.

Ben jij ook klaar, Timmie?’

Timmie schudt zijn hoofd.

‘Gaan jullie maar vast.

Ik kom dadelijk.’

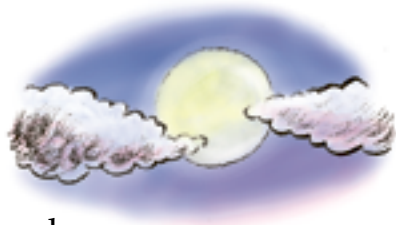
Hij gaat naar boven.

‘Hé, hé, wacht even,’ zegt vader.

‘Waar gaan jullie naartoe?’
Dolfje zucht.
‘Naar het schoolfeest, pa.
Dat is vanavond.
Dat heb ik al tien keer gezegd.’
Vader kijkt hem verbaasd aan.
‘Maar... Dolfje.
Vanavond is het volle maan.
Je weet wat er dan gebeurt...
Dus jullie kunnen niet naar dat feest.’
Dolfje kijkt Noura aan.
Ze beginnen allebei te lachen.
In hun ogen gloeit iets roods.
‘Juist wel, pa,’ zegt Dolfje.
‘Het is een heel bijzonder feest.
Niemand zal ons herkennen.’
‘O?’ zegt vader.
‘Ik snap er niets van.’
‘Geeft niet, pa,’ zegt Dolfje.
‘Als wij het maar snappen.’
In zijn stem klinkt een vrolijk grommetje.
Dan lopen Dolfje en Noura vlug de deur uit.
Zuchtend kijkt vader hen na.
‘Als dat maar goed gaat.’
Hij krabt onder zijn nijlpaardmuts.
Verward kijkt hij moeder aan.
‘Wat is dat dan voor een feest?’
‘Een verkleedfeest, lieverd,’ zegt moeder.

‘Een soort weerwolvenfeest eigenlijk.
Want Dolfje en Noura kunnen er naartoe als
weerwolven.’
Timmie loopt voorbij.
Hij draagt een wolvenmasker van papier.
‘Dag pa, dag ma.
Ik ga ook naar het feest.’
Vader kreunt.
‘Iedereen gaat naar het feest.
Waarom mag ik niet?
Ik ben juist dol op verkleedfeesten.’

2 Hé Dolf

Dolfje en Noura staan op het tuinpad.
Het is avond.
De hemel is vol sterren.
Er staat een mooie, ronde volle maan.
Dolfje kijkt omhoog.
De avond ruist in zijn oren.
Het lijkt of hij de maan hoort zingen:

*Hé Dolf, kom mee naar buiten.
De maan is vol achter de ruiten.
Hé Dolf, kom mee naar buiten.
De maan is dol achter de ruiten...*

Dolfje krijgt overal jeuk.
Hij moet heel erg krabben.
Er gebeurt iets vreemds met hem.
Hij verandert.
Zijn neus rekt uit en wordt een snuit.
Hij krijgt overal haar.
Van top tot teen.
Zijn oren worden spits.
En hij krijgt scherpe klauwen en tanden.
Hij wordt een weerwolf.
Een witte, met een brilletje.
Noura schrikt niet eens.
Met haar gebeurt hetzelfde.

Zij wordt ook een weerwolf.
Een zwarte.
Met overal haar.
Van top tot teen.
En ook met scherpe klauwen
en tanden.
Dat gebeurt altijd met volle maan.
'Wrow!' gromt Dolfje.
'Grow,' gromt Noura.
Ze kijken elkaar aan en gromlachen.
'Nu kunnen we naar het verkleedfeest.'
Dolfje knikt.
'We moeten wel voorzichtig zijn, Noura.
Niemand mag weten dat wij echte weerwolven
zijn.'
Dan rennen ze weg.
De tuin uit.
Door de straat.
Over pleinen.
Door het park.
Ze grommen naar katten.
Ze huilen naar honden.

Opeens blijft Dolfje staan.
Hij kijkt achterom en speurt de straat af.
'Wat is er, Dolfje?'
Dolfje haalt zijn schouders op.
'Weet ik niet, Noura.
Ik dacht even dat iemand achter ons aan zat.'
Ze kijken, maar er is niemand te zien.
'Verbeelding,' zegt Noura.
'Kom, gauw naar het feest.'
Ten slotte zijn ze bij de school.
Het hek staat open.
Maar in de hal is het donker.
Dolfje kijkt Noura aan.
'Wrow. Waar is iedereen?'
Noura haalt haar schouders op.
'Weet ik niet.'
Dolfje krabt op zijn kop.
'Het is zo stil.
Wij zijn de eersten.'
Hij kijkt om zich heen.
'Wrow, ik heb een plan, Noura.
Wij verstoppen ons.
Dan kunnen we de anderen zien komen.
Als iedereen binnen is, gaan wij pas.
Dan vallen we niet zo op.'
Noura knikt.
'Goed idee, Dolfje.'
Vlug kruipen ze achter de grote struik naast het hek.